

ТЕРИКОНИ ГРУДЕЙ

Дерева оці
Як кольорові олівці
Понавтикані вздовж дороги
І тільки часом проїде краз
Посеред степу в лісосмужку
Донбас! Донбас!
Шипить труба
Сонцю на вушко

Ти стоїш
У спецформі
Вугляного агента
І пахнеш парфумно
Реагентами:

– Я жінка
Моя стихія водна:
Це – не тільки зробити чай
Чи помити посуд – ні!
Хоч жінок не беруть у шахту –
Але беруть на фабрику
Вуглепереробну
І я мию вугілля
Ніби мила би коси
Я вугілля подібнюю

Наче ріжу картоплю
Або перемелю м'ясо
У блендері фабрики
І заправляю маслом
Розтопленим –
Тобто поливаю цей борщ
Реагентами

Слухай, оці компліменти
Про красу донбаських дівчат
Мають якийсь сенс
Якщо побачити ці заводи
Якщо спуститися в шахти
Або скупатися в отруйних водах
Відстійників
Куди спускають юшку
Від мого оцього борщу
Якщо залізи на терикон
І провалитись йому під ковдру
Точніше – в пряму кишку
А перед тим
Побачити цвіт абрикос
Ніжно-білий цвіт абрикос
А в осінь
Побачити їхнє жовте волосся
Із висоти вагонеткового польоту

АБРИКОСИ У КАСКАХ

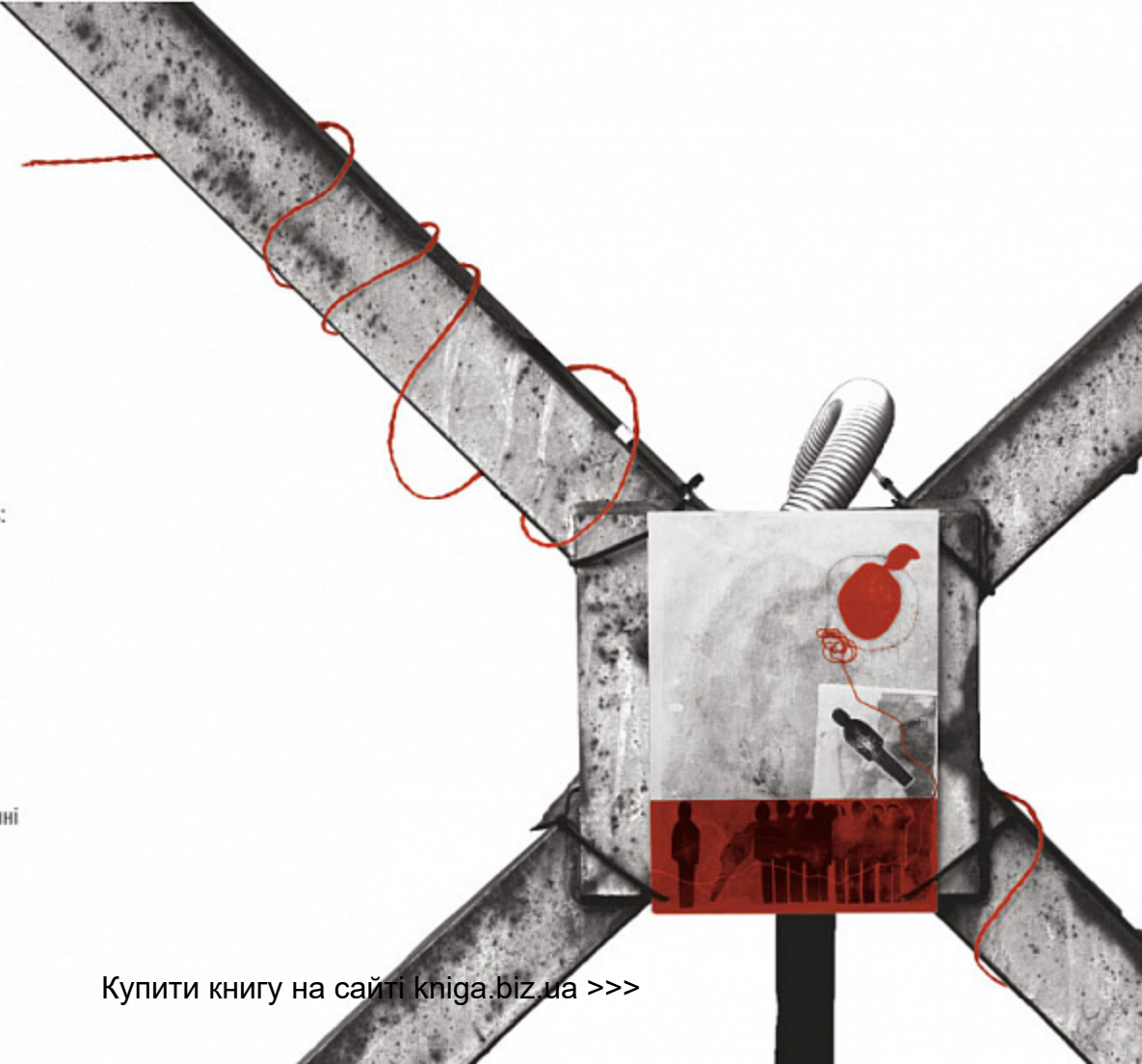
Відцвіли абрикоси Донбасу
Відтінками неба усіма
Абрикоси вдягнули каски
Минула весна

Їх було двадцять
Усі молодці
До тридцяти...
За законами рівняння
Їх і стало двадцять
От тільки нема на що рівнятись:
Вони тримались
На волосині
Сталевого дроту
Вони стояли у клітині
Як у ковчегу Ноевому
Після потопу

Упала бетону тонна
На клітину
Вони випали
Їх розгрощило у вільному падінні
Вони стали вільні
Так, вільні

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Як абрикосів дерева
Вирвані з корінням

Їх було двадцять
І стало двадцять
На них рівнялись
За законами рівняння
Коли продовжували ряд
На кладовищі
А мій тато з ними не встиг
Порівнялись
Мій тато тоді вугіллям застиг
А вони піднімалися вище і вище
У гумових чоботях
І з фляжками без води
Із тілами як фляжка
Піднімалися до ангелів
Туди...
І тепер бабусі онукам
Розказують казку
Про абрикоси
У касках

XXII

КАЗКА МОЄЇ БАБУСИ

Коли сльози
Стають сіллю кам'яною
Коли море в животі
Стає шахтою
Помирають мамонти
І народжуються душі нарозхрист
Вони обмінюють сміливість на горілку
І наймаються на роботу

Зачекай!
Ця шахта ковтне тебе
Ця красуня з темною шкірою
Кам'яна
Може, для неї половці різьбили статуї
Серед неголених, як шахтарі, степів
Зачекай!
Вона народить тобі мертве море
Її талія не шістдесят
А груди обвисли до пояса
Не заходь у неї
Можеш не повернутися
Мов дитина в матері
Яка не хоче народжувати

XXIII

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Він занурився в неї раз
І повернувся зі сльозами в руках –
Він занурився в неї – два
І повернувся із сіллю в руках
Він занурився в неї – три...
І повні руки вуглин
Потягнули на дно
Підземного моря

Абрикосові дерева розпростерли руки до неба
Абрикоси одягнули жовтогарячі каски
І тепер, коли їси абрикоси
Всередині – вуглина
Кінець казки

КНИГА АНГЕЛІВ

Твої зуби темні й дрівяні
Як оці терикони
Твої очі сірі і пряні
Як перевернуті корені
Диму алчевського
Що проростає вгору
І приймається всюди
Як верби
– Моє здоров'я кепське
Але жаліти мене не треба
Я дістаю траву, але не якусь
А кам'яну
Із-під землі
Із-під неба:
Колись тут було море
Росла гігантична трава
І на ній колихалися ангели
Трава слухала їхні розмови
Запам'ятовувала слова
І пресувалася в торф
Він витискав з себе воду
Ставав суттю всього
Вкривався свіженьким гіллям